

Μνήμη κληρικών ηρώων του 1821. του Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου.

Η Ελληνική επανάσταση του 1821 ξεχωρίζει έναντι των άλλων Επαναστάσεων στην Ευρώπη και στην Αμερική από το ότι προετοιμάστηκε, πραγματοποιήθηκε και ολοκληρώθηκε με πρωταγωνιστές κληρικούς, μοναχούς και πιστά μέλη της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Μεταξύ πολλών άλλων οι Ηλίας Μηνιάτης, Κύριλλος Λούκαρης, Ευγένιος Βούλγαρης, Νεκτάριος Τέρπος, Ρήγας, Σαμουήλ του Σουλίου, παπά Θύμιος Βλαχάβας, Φιλική Εταιρεία, Αλέξανδρος Υψηλάντης, Π. Πατρών Γερμανός, Παπαφλέσσα, Αθανάσιος Διάκος, μοναχοί Μεγάλου Σπηλαίου, Αγιορείτες Μοναχοί, Σαλώνων Ησαΐας, Ρωγών Ιωσήφ, Κολοκοτρώνης, Νικηταράς, Μπότσαρης, Μακρυγιάννης, Καραϊσκάκης, Κανάρης, Καποδίστριας, είναι λίγοι από εκείνους στους οποίους οφείλουμε τιμή και ευγνωμοσύνη.

Κάποιοι Συνέλληνες, λόγω ιδεοληπτικών εμμονών, αδυνατούν να δεχθούν την ιστορική αυτή πραγματικότητα. Υπάρχουν και κάποιοι που υποστηρίζουν ότι κακώς κληρικοί συμμετέσχον στον ένοπλο αγώνα του 1821 και πως οι σημερινοί κληρικοί δεν πρέπει να τους επαινούν! Ως τεκμήριο επικαλούνται το πονημάτιο του πρωτοπρεσβυτέρου Κων. Καλλινίκου «Χριστιανισμός και Πόλεμος» (Εκδ. «Η Περιστέρα», Εν Αθήναις, 1963), που γράφει μεταξύ άλλων:

«...Εις τους Ορθοδόξους ιερωμένους δεν επιτρέπεται – θεωρητικώς τουλάχιστον – το μαχαιροφρονείν και αίμα ανθρώπινον εκχύνειν εις τας μάχας...Οι

Παπαφλέσσας, Βρεσθένης Θεοδώρητος, Σαλώνων Ησαΐας, Ανδρούσης Ιωσήφ, Ταλαντίου Νεόφυτος, Καρύστου Νεόφυτος, αυτός ο μαρτυρικώτατος εν τη πλήρει ανδρική του βλαστήσει Αθανάσιος Διάκος, ο ωμότατα υπό των κτηνωδών δημίων του σουβλισθείς, αλλά με εσπασμένον το ξίφος εις την τεθραυσμενην χείρα του και αιμοστάζουσαν την φουστανέλλαν, όλοι εκείνοι ρασοφόροι των τελευταίων μας χρόνων οι φορέσαντες εις το σελάχι το γιαταγάνιον και ατρομήτως τον Τούρκον αντιμετώπισαντες, δεν δύναται να τεθώσιν εις την αυτήν ακριβώς μοίραν με έναν απόστολον Ιάκωβον... με ένα πρωτομάρτυρα Στέφανον, με ένα Πατριάρχην Γρηγόριον Ε΄ και τους συναρχιερείς του, οίτινες απήλθον του κόσμου τούτου τελειωθέντες εν τω ιδίω και όχι τω αλλοτρίω αίματι».

Σημειώνεται ότι ο αείμνηστος Μητροπολίτης Φθιώτιδος Νικόλαος με εμπειριστατωμένη αναφορά του προς την Ιερά Σύνοδο ζήτησε την αναγνώριση ως Αγίου του Αθανασίου Διακού, διότι όταν του ζητήθηκε να γίνει μουσουλμάνος για να μην εκτελεσθεί, εκείνος ομολόγησε την Πίστη του και εκουσίως δέχθηκε το φρικτό μαρτύριο του ανασκολοπισμού. Η Ορθόδοξη Εκκλησία, στα 2000 χρόνια ιστορίας Της, αναγνώρισε ως Αγίους πολεμιστές στρατιωτικούς και πολέμαρχους αυτοκράτορες, μεταξύ των οποίων τους Μέγα Θεοδόσιο (17/1), Ιουστινιανό (2/8), Βασίλειο τον Μακεδόνα (29/8), Ιωάννη Βατάτζη (4/11) και Νικηφόρο Φωκά (11/12).

Είναι γεγονός ότι ο Χριστός δίδαξε την κατάργηση της βίας και βεβαίως του φόνου. Είναι αλήθεια πως η Εκκλησία άνθισε δια του αίματος των Μαρτύρων και όχι με πολέμους και κατακτήσεις. Όμως, όπως ο Κωνσταντίνος Οικονόμος ο εξ Οικονόμων είπε στον επιτάφιο λόγο του στον Επίσκοπο Σελασσίας (Βρεσθένης) Θεοδώρητο, «στην κατά πάντα παράδοξη ανάσταση της Ελλάδος έγινε και τούτο το παράδοξο. Συμμετέσχον του αγώνος και κληρικοί, οι υιοί της ειρήνης, και οι <πράοι έγιναν μαχητές>, προσφέροντες θυσίαν τις ψυχές τους για τη σωτηρία των αδελφών, δια την οποίαν και άκοντες παρέβησαν τη νόμιμη και κανονική τους κλήση».-